

При изгрѣлото слънце Рила, особено западно отъ Мусала, придобива новъ изгледъ — става още по-ясна съ своитѣ снѣжни прѣспи, като бѣли петна по синкавитѣ глави на безбройнитѣ върхове. Особено „Попова шапка“. А право на югъ Пиринъ още по-тайнствено плуваше надъ мъглявината съ своитѣ ржбести върхове, строени единъ задъ другъ, все неспокойни, подзели пжтъ къмъ Бѣло море, сѣкашъ искатъ и Рила нататкъ да под-мамятъ.

Наблюдателницата на Мусала

че стжпваме по нея като върху скала.

Планътъ на нашата група бѣше да прекосимъ цѣлата Рила отъ изтокъ къмъ западъ. Къмъ 6 и пол. ч. потеглихме право на югъ по овалния, кълбестъ грѣбъ на върха, обрасълъ съ ниска трева и осѣянъ тукъ-тамъ съ камъни. Отъ тази страна Мусала е най-достжпенъ. На около 60 крачки отъ върха ние вече можехме да виждаме — хе-е долу въ пропастьта подъ самия връхъ „Марица“ дветѣ езера, отъ които извира р. Марица. Тѣ изглеждаха едно до друго като голѣми сини очила, паднали